

derne kan jeg erklære mig enig i den Udtalelse, der faldt fra den højtærede Minister om, at der maaske kunde være nogen Anledning til Lempelse, da disse ikke faa nogen, i alt Fald ikke nogen væsentlig Fordel af Ændringsforslag Nr. 1.

Ordføreren (Madsen-Mygdal): Da jeg i Dag gik ind i Landstingssalen, var det med det Haab, at det skulde lykkes os at komme til Ende med anden Behandling af disse Love i denne Uge. Nu er jo Forhandlingen om det foreliggende Lovforslag trukket temmelig langt ud, saa jeg er bange for, at dette Haab ikke gaar i Opfyldelse, men jeg skal bidrage mit til, at Forhandlingen ikke skal kræve længere Tid end højst nødvendig. Der er enkelte Bemærkninger, som jeg nødvendigvis maa gøre i Anledning af de Udtalelser, der ere fremkomne her fra forskellige ærede Taleres Side. Der er jo for det første det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen). Det er jo det Medlem, med hvem jeg sædvanlig plejer at skifte Ord, naar vi have Skattelovene til Behandling. Han var imod dette, at Ejendommene skulde vurderes efter deres Værdi i Handel og Vandel, han vilde absolut have, at de skulde vurderes som fri Ejendom; der maatte ikke tages Hensyn til Tiendebyrden. Jeg skal ikke komme ind paa at gentage en Udvikling af dette Punkt, som vi have drøftet med hinanden tidligere, om ikke i Aar, saa i foregaaende Aar. Sagen er klar nok for os alle. Jeg skal derfor kun sige, at dersom man ikke vil fradrage Tienden, eller dersom der skal et yderligere Plus til Værdien af Hensyn til Tienden, gør man derved yderligere Uret imod de smaa Ejendomme.

Det ærede Medlem udtalte dernæst, at dette, at vi medregne Besætning, Inventar o. s. v. er en særlig stor Fordel for Landet overfor Købstæderne, og det betonedes han temmelig stærkt. Det ærede Medlem er imidlertid enig med Flertallet om at foreslaa, at Besætning, Inventarium o. s. v. undtages ved Vurderingen, saa de to Ting rime ikke ganske med hinanden. Men for øvrigt havde jeg Lejlighed til i Gaar, da jeg indledede Forhandlingen om denne Sag, at fremhæve, at det var netop nødvendigt at undtage Besætning og Inventar for at skaffe fuldstændig Lighed mellem By og Land. Der vilde ellers tilvebringes Ulighed. Jeg tror, jeg gjorde nogenlunde klart Rede for det i Gaar; jeg vil gentage lidt om det i Dag. Der vil tilvebringes fuldstændig Ulighed, dersom

Besætning og Inventarium tages med for Landets Vedkommende, fordi der nemlig ikke i Købstæderne findes noget tilsvarende. Den Tale om, at Maskiner og Fabriksinventar skulde svare til Besætning og Inventarium paa Landet, har jo ikke noget paa sig, eftersom det kun er en meget ringe Del af Købstædernes Ejendomme, der ere Fabrikker, den allerstørste Del har ikke noget, der svarer til Besætning og Inventarium paa Landet. Der er blevet sagt her i Dag, at for at en Landejendom i det hele taget skal kunne bruges, gøre Nytte, maa den have Besætning og Inventarium. Det er en Selvfølge. Men for at en Købstadejendom i det hele taget skal kunne bruges, maa man have Møbler, Inventarium, Kunstgenstande og alt, hvad man har i det hele taget af lignende Genstande. Det maa man regne med, man kan ikke bo i de nøgne Stuer. Men der er ingen, der tænker paa at tage den Slags Ting med, ikke en Gang hvor vi tale om Formueskatten, der sige vi udtrykkelig, at al den Slags Ting, selv Kunstsamlinger og slige Ting af stor Værdi, skal undtages. Man tager altsaa ikke noget med her i Købstæderne af, hvad der kan have Karakter af Besætning. Det samme maa da gælde for Landets Vedkommende. Skal der tilvebringes fuldstændig Lighed, maa man sige: vi vurdere den nøgne Grund, de nøgne Bygninger, Punktum. Saa er der fuldstændig Lighed.

Det ærede Medlem var dernæst igen inde paa at omtale en hel Del af vore Fradragningsregler i Ændringsforslagene Nr. 18, 19, 20 og 21. Det ærede Medlem kaldte det en Almisse, som ingen Betydning havde. Han fremdrog et Eksempel paa en Ejendom paa 12,000 Kr. Ved den blev der fradraget 1,000 Kr., altsaa en Nedsættelse i Beskatningen af 1 Kr. 10 Ø. Men det passer ikke. Ganske de samme Regler skulle jo anvendes ved den kommunale Ejendomsskyld, og ved denne vil den Slags Regler faa meget større Betydning end ved Statsejendomsskylden. Men for øvrigt ere disse Fradragsregler ikke noget, der i mindste Maade kan have Karakter af Almisse, ikke i fjerneste Maade. Det er ikke Hensigten at tage Hensyn til Skatteevnen, men det, der er Grunden til, at vi foreslaa disse Fradrag for mindre Ejendomme, er, som jeg ogsaa gjorde Rede for i Gaar, at de mindre Ejendomme faa et Plus til deres egentlige Værdi, et Plus gennem deres Ejers og Besidders personlige Arbejdskraft. Jeg sagde i Gaar, at naar vi boniterede en Td. Land til